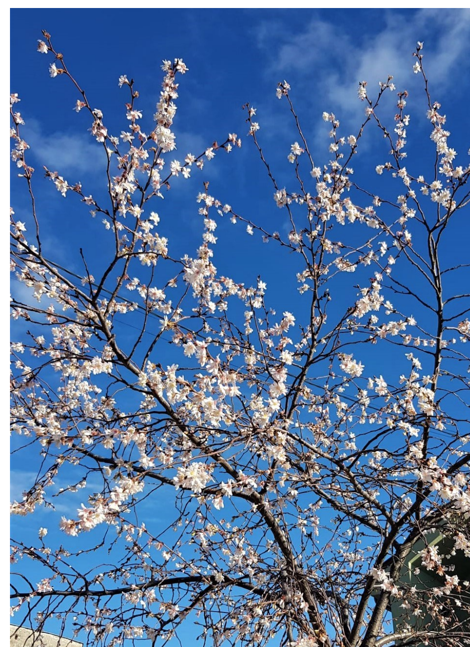
ANUNȚURI

• **Hramuri multe în această perioadă:** al Bisericii, Sf. Maxim, al Asociației Sf. Ier. Iosif cel Milostiv (de care se ocupă Mihai Țepeș) și al strănii fetelor (Sf. Lavrentie al Cernigovului). Tuturor să le ajute sfinții în lucrare și spre mântuire!

• Duminica aceasta se întărește obștea cu încă un încreștinat: **Pavel -Dimitrios**, al treilea copil al fraților Pavel (avocatul) și Oana. Să se facă pricină de mântuire pentru tot neamul!

Un ochi râde, altul plânge: pomi înfloriți în ianuarie

ȘTIRI

Mănăstirea Noul Ierusalim, Istra-Rusia

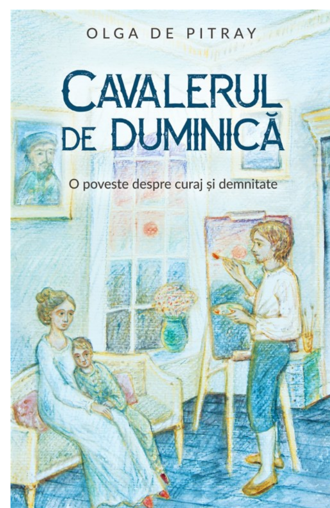
• Săptămâna trecută a adormit fostul **rege al Greciei, Constantin al II-lea.** El a fost înmormântat alături de familia regală, în Grecia, fiind prohodit de toți ierarhii Bisericii Ortodoxe grecești. (sursa: *orthodoxtimes.com*)

• Asociația „Glasul Vieții”, înființată de Părintele Dan Damaschin, a cumpărat, din donațiile strânse, clădirea unui hotel din Iași, în care va înființa **un spital social**. Instituția va oferi servicii medicale gratuite. Investiția în clădire a fost de un milion de euro și urmează ca amenajările și dotările să necesite încă atât. (sursa*: basilica.ro*)

• În Washington va fi construit **Muzeul Victimelor Comunismului, cel mai mare din lume.** Istoria comunismului românesc va fi inclusă pe harta acestuia. România va susține proiectul printr-o contribuție financiară destinată construirii Muzeului Victimelor Comunismului din Washington DC, precum și dotării secției care prezintă victimele regimului comunist din România. (sursa*: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

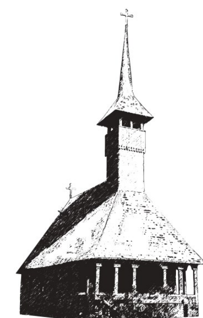
OLGA DE PITRAY
Cavalerul de duminică. O poveste despre curaj și demnitate

„După roadele lor îi veți cunoaște” căci „orice pom bun face roade bune” și orice manifestare a binelui va atrage după sine binele. Despre acest bine și frumos de care avem nevoie mai mult ca oricând în viețile noastre, ne vorbește atât de limpede cartea de față.
Desfășurând firul poveștii lui Roland, fiu al unui pictor talentat și moștenind el însuși darul și măiestria părintelui său, autoarea Olga de Pitray, ultimul copil al celebrei Contese de Ségur, ne învăluie subtil, punându-ne în situația de a reflecta la propria noastră verticalitate, la curajul și demnitatea pe care le (mai) avem, oare, ascunse sub carapacea egoismului, a materialismului și a indiferenței omului contemporan.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

Numărul 2 (CXV) 22 ianuarie 2023

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Sfinții săptămânii

D 22 - Sf. Ap. Timotei; Sf. Mc. Anastasie Persul; Dosoftei Herescu, episcopul Rădăuților (1789)

L 23 - Sf. Sf. Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel; Sf. Părinți de la Sinodul al VI-lea Ecumenic

Mărt. Aspazia Oțel-Petrescu (2018)

M 24 - Sf. Cuv. Xenia din Roma; **Sf. Cuv. Xenia din Sankt Petersburg**; Sf. Cuv. Neofit Zăvorâtul din Cipru; Sf. Cuv. Filoteu (întemeietorul mănăstirii Filoteu)

Mi 25 - Sf. Ier. Grigorie Teologul; Sf. Ier. Bretanion al Tomisului; Sf. Cuv. Anatolie de la Optina; Sf. Noi Mucenici: de la Oranki (78 ierarhi, 2.700 preoți, 2.000 călugări și 3.400 monahii, uciși între 1917-1921)

Dezlegare la ulei

J 26 - Sf. Ier. Iosif cel Milostiv al Moldovei; Sf. Cuv. Xenofont, soția Maria și fiii Arcadie și Ioan; Sf. Cuv. Ammun (de la Pateric)

Mărt. Cicerone Ionițoiu (2014)

V 27 - Sf. Ier. Ioan Gură de Aur - aducerea moaștelor; Sf. Împărăteasă Marciana

Dezlegare la ulei

S 28 - Sf. Cuv. Efrem Sirul; **Sf. Cuv. Isaac Sirul**

Arhim. Tihon Sevkunov

Lâncezeala duhovnicească

Suntem de o vreme în Biserică și parcă totul merge tot mai poticnit, nu mai avem râvna de la început...

Odată, într-o discuție despre viața monahală, un părinte mi-a spus că cea mai mare problemă a monahismului contemporan este nehotărârea. S-ar putea spune, probabil, același lucru nu numai despre călugări, ci și despre mulți dintre creștinii noștri din ziua de azi. **Hotărarea, curajul și noblețea duhovnicească care vine împreună cu ele sunt din ce în ce mai greu de aflat.** Însă dacă oamenii ar înțelege cu toată ființa lor, în întreaga viață, că cel mai important lucru — indiferent de câte piedici sau ispite ar avea — este să mergi către Dumnezeu, să-I fii credincios Lui, atunci nu s-ar mai clătina din credință atât de mult încât să o piardă. Criza credinței despre care vorbiți se vede mai ales la adolescenții noștri.

Copii de 8-9 ani merg la biserică şi cântă în strană, uimindu-i şi încântându-i pe toţi în jurul lor. Însă când ajung pe la 14-16 ani, mulţi dintre ei — dacă nu majoritatea — nu mai vin la biserică.

Copiilor nu li se face cunoştinţă cu Dumnezeu. Bine, e drept, au fost familiarizaţi cu slujbele, cu rânduiala din biserică şi cu vieţile sfinţilor povestite pe înţelesul lor. Însă cu Dumnezeu nimeni nu le-a făcut cunoştinţă. Nu s-au întâlnit niciodată cu El. Din pricina asta, părinţii, şcolile de duminică şi — oricât de trist ar fi! — preoţii le construiesc casa credinţei copilăriei pe nisip, iar nu pe piatra care este Hristos. Cum e posibil ca nişte copii să nu-L observe pe Dumnezeu, în ciuda tuturor eforturilor cât se poate de sincere ale adulţilor de-a le insufla credinţa? Cum e posibil să se ajungă la situaţia în care copiii să nu-şi găsească înlăuntru puterea să-L vadă pe Mântuitorul Hristos în viaţa lor de copii şi în Scriptură? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să ridicăm încă o problemă legată de adulţi — şi care se reflectă în copiii noştri ca într-o oglindă. Astfel de lucruri se întâmplă atunci **când părinţii, preoţii una învaţă şi alta trăiesc**. Asta este cea mai infricoşătoare lovitură pe care o poate suferi fragilitatea credinţei din copilărie – o dramă insuportabilă pentru mintea sensibilă a copiilor.

Şi în cazul adulţilor se întâmplă acelaşi lucru. Şi noi ne rănim unii pe alţii, prin credinţa noastră căldicică, prin încălcările noastre cu bună-ştiinţă ale poruncilor Evangheliei, prin vieţile noastre lipsite de curăţie. Încet-încet, oamenii încep să creadă că un creştin poate să ducă viaţa cum îi convine. Când se ajunge aici, cei care au venit la credinţă la vârsta matură îşi pierd treptat interesul pentru viaţa duhovnicească; ajung să fie obosiţi de toate lucrurile astea. **Nu au o comuniune reală cu Dumnezeu**, ceea ce înseamnă că nu au viaţă în duh. În primii trei-patru ani de credinţă, Ortodoxia e interesantă; noua viaţă e captivantă şi eşti copleşit de un val de impresii noi. Dar apoi toate devin rutină. Probabil asta seamănă cu viaţa de familie. Pe măsură ce trece timpul, trebuie să facem eforturi şi să răbdăm —să ne răbdăm pe noi, în primul rând. E, într-adevăr, greu. Oamenii care vin la credinţă, să zicem, la 25 de ani, mai au încă în faţă 50 de ani de astfel de eforturi. Aşa a fost dintotdeauna; nu trebuie să ne mirăm. **Uscăciunea aceasta este, de regulă, o etapă de neocolit în viaţa duhovnicească**. Sf. Teofan Zăvorâtul, de pildă, a scris multe lucruri interesante pe tema asta. Partea asta de „drum" este o „pustie" prin care omul trebuie să treacă. Din păcate, nu toţi fraţii şi surorile noastre reuşesc să o depăşească. Sunt şi unii care se împotmolesc definitiv — şi cu multă plăcere — în aceste nisipuri sterpe. Poate fi cumplit de greu să-i tragi afară!

În Sfânta Scriptură se spune foarte lămurit **cum să-ţi readuci sufletul la viaţă**, cum să ţi-l faci din nou tânăr şi viu: *„Căutaţi-L pe Domnul, şi viu va fi sufletul vostru"* (Psalm 68:33). Caută-L pe Dumnezeu cu orice preţ — cu încăpăţânare şi tenacitate! Şi atunci făgăduinţa Domnului Iisus Hristos se va împlini: „Căutaţi şi veţi afla" (Matei 7:7; Luca 11:9). Dar dacă nu-L mai căutăm pe Dumnezeu, dacă s-a pierdut setea după Dumnezeu, dacă s-a pierdut dorinţa, atunci avem motive serioase de îngrijorare. Trebuie să folosim orice mijloc posibil pentru a trezi în sufletul nostru această dorinţă. Fără de ea, nu putem dobândi nimic bun. Sau, în cel mai bun caz, va trebui să aşteptăm — aşa cum aştepţi ploaia izbăvitoare pe un pământ uscat — să fim trecuţi prin încercări extraordinare, prin boli, dureri adânci şi ispite.

Cea mai mare bucurie în viaţa duhovnicească este să descoperi mereu ceva nou. Poartă în minte bucuria cu care te-ai trezit duminică dimineaţă ca să te duci la Liturghie; nesaţul cu care ai citit din Sfinţii Părinţi, descoperind tot timpul ceva nou. Dacă Evanghelia nu ne mai arată nimic nou, asta nu înseamnă decât că noi suntem cei care ne-am închis şi nu mai lăsăm să ne fie arătat nimic nou. Purtaţi în minte cuvintele lui Hristos, adresate Bisericii din Efes: *„Adu-ţi aminte dragostea ta cea dintâi"*!

Cu paşii prin lume...

M. O.

Păşesc cu paşii prin lume,
Pe frunzele moarte, dar vii,
Pe străzile înguste de lume,
Pe coline departe, pustii.

Păşesc cu paşii prin lume,
Şi în mii de priviri eu mă pierd,
Totul în jur e o minune,
Sfiind să apară... stingher.

Păşesc cu paşii prin lume,
Mă străduiesc să nu pier,
Ştiu că omul e o minune,
Un dar de acolo, din cer.

Păşesc cu paşii prin lume,
Şi îmi aduc aminte de El,
În braţe mă duce pe culme,
Mă cară ca eu să nu pier.

Păşesc cu paşii prin lume,
Nesiguri sunt, dar cu El,
Cu dragoste mă ţine de mână,
Păşesc mai departe cu El.

nişti toţi cei care aveau avere. Aşa am aflat de bănăţenii duşi în Bărăgan, pe care comuniştii i-au lăsat pe un câmp şi le-au zis *„faceţi ce vreţi"*. Majoritatea erau înstăriţi, pentru că au fost oameni harnici şi şi-au făcut gospodărie frumoasă fiecare. Sigur că nu le-a convenit comuniştilor că ei aveau avere. Şi părinţii mei au fost bogaţi, foarte bogaţi. Au avut pământ foarte mult. Tata s-a dus înainte de război în Austria şi a adus toate maşinile pentru agricultură. Aveam maşină de treierat grâu şi veneau toţi din împrejurimi să treiere la noi. Tatăl meu avea mulţi prieteni la Oradea, oameni cu carte, avocaţi.

Pe mine m-au dat la liceu la Marghita şi apoi la Oradea. Şi ne-am reluat viaţa noastră de la ţară. Se organizau baluri, aveam de toate. La baluri veneau ofiţeri din armata română, iar unul dintre ei s-a îndrăgostit de sora mea mai mare. Venea în fiecare duminică după-masă, călare pe un cal frumos, cu cizme cu pinteni, şi o curta pe sora mea, Maria. Până la urmă s-au hotărât să se căsătorească şi a fost nuntă mare, cu dansuri la modă... (*aici doamna Stela a început să cânte un cântec de atunci*)

Dar apoi, în comuna noastră, Cheţ a fost înfiinţată miliţia comunistă. O femeie care se înţelegea cu mama locuia gard în gard cu sediul miliţiei, iar mama a rugat-o să fie atentă la ce se vorbeşte acolo şi să-i spună dacă vor să facă ceva împotriva noastră. Iar femeia aceea a auzit într-o zi că urmează să vină comuniştii să ne ducă şi pe noi, ca pe bănăţeni. Şi a venit să ne spună că ne vor ridica a doua zi dimineaţă. Ce să faci? Ce să iei? Am plecat de acasă, vorba aceea, cu mâinile în buzunar...

Familia Chiş, în anii primului refugiu la Arad (dna Stela e fetiţa din mijloc)

A doua oară...

Da... şi ne-am dus pe jos 8 kilometri, până la Marghita. Acolo am mers la un avocat, prieten al tatălui meu, iar acela ne-a dus la un sălaş al lui (o căsuţă pe care o avea pe pământul său).

Ce s-a întâmplat? Nu v-au prins comuniştii?

Nu, căci eram ascunşi. Iar după o vreme ne-am dus cu trenul la Arad. Am ajuns din nou aici.

La Arad aveaţi pe cineva, mai rămăsese cineva din familie, să vă ajute?

Nu.

Aşa că aţi luat-o iar de la capăt?

Da. Nici atunci nu a fost uşor. În Arad era armata rusă şi într-o noapte, nişte militari de-ai lor au intrat pe geam să fure mâncare de la noi. Dar noi am scăpat. Ştiam că mai ales la ţară, soldaţii ruşi prindeau femeile şi-şi băteau joc de ele. Aşa că mamele vopseau chipurile fetelor cu vopsea neagră, le îmbrăcau în haine vechi şi rele, ca să nu le cunoască.

Familia dvs. a avut de suferit?

Fratele meu era student la Medicină şi împreună cu câţiva prieteni s-au hotărât să fugă în străinătate, că vedeau că nu au şanse mari aici cu comuniştii. Aşa că au mers până la graniţa cu Dunărea şi au trecut-o înot. A ajuns în Iugoslavia, dar acolo a fost prins şi trimis înapoi în ţară. A făcut câţiva ani de închisoare. Iar apoi nu a mai putut termina medicina.

Şi tatăl meu a fost închis o vreme, că era chiabur, cum ziceau comuniştii, dar nu ne-a povestit ce a păţit în închisoare. Aşa au fost atunci vremurile...

Vă mulţumim!

Să luăm aminte

Mergeam cu bunicul de mână la biserică, de Paşti, iar pe malul celălalt am văzut cum se aruncau în Nistru, la Mihailovka, crucea, clopotele şi clopotniţa unei biserici. Probabil, biserica din sat. Totul se întâmpla în vuiet de tractoare cu şenile. Atunci, bunicul ne-a spus nouă, copiilor, următoarele cuvinte, pe care le-am considerat – şi le consider încă – testamentul său politic: Priviţi, ţineţi minte şi nu uitaţi niciodată ce înseamnă comunismul! Vom plăti nişte facturi cumplite. În afară de războiul care ne aşteaptă, ne mai aşteaptă o revoltă şi o invazie. Revolta va fi războiul dintre noi care este mai cumplit decât un război şi deja se văd cele două tabere. Oamenii văd că există disensiuni între aşazişii conducători ai noştri şi aceste două tabere se vor încăiera între ele şi vor determina războiul.

ASPAZIA OŢEL-PETRESCU

Interviul săptămânii

REFUGIERILE,
prin ochi de copil

*Doamna **Stela**, de care are grijă de mulți ani sora noastră Doina-Petronia, este nonagenara obștii. Deși nu o mai vedem de câtăva vreme la slujbe, a rămas aceeași femeie iubitoare de Biserică și de Dumnezeu, dar în egală măsură și de neamul românesc. Vorbește cu demnitate despre anii grei prin care a trecut de mic copil.*

În ce an și unde v-ați născut?

În 1931, în luna mai, în satul Cheț, la 8 kilometri de Marghita, oraș din județul Bihor.

Copilăria a fost o perioadă liniștită?

Liniștită... până pe la 8 ani. Pe urmă au venit și problemele. Politice.

Este vorba de cedarea Ardealului de Nord, prin dictatul de la Viena, din 30 august 1940, cedarea care a cuprins și o parte din județul Bihor, unde locuiați. Ce s-a întâmplat cu familia dvs.?

Era toamna lui 1940 și frig afară. Eu și sora mea mai mare eram în casă, ne jucam pe covor, ușor îmbrăcate și desculțe, că era cald în casă, părinții făceau foc bun, că aveam pădure și lemne. Mama s-a dus la fântână după apă și a venit un soldat ungur, cu pălărie cu pene, și a întrebat-o unde e familia. Iar ea a zis că numai copiii sunt și stau în casă. Tata era la Beiuș ca să-i înscrie pe frații mei la liceu.

Atunci soldatul i-a spus să ne scoată afară din casă, dar mama i-a zis să aștepte, să ne îmbrace, că e frig. *„Cum v-am găsit, așa vă ducem!”*, i-a zis el mamei. Așa că ne-a pus într-o căruță, iar noi eram desculțe. Nu ne-a lăsat să luăm absolut nimic cu noi. Am lăsat acolo toată averea, și nu era puțină, căci aveam mobilă Biedermeier, îmbrăcată în piele de Cordoba și cristaluri multe - tatei îi plăcea să servească pe toți elegant, când veneau la noi.

Unde v-au dus?

La Marghita. Și acolo ne-au aruncat într-un vagon de vite. Și ne-au zis soldații că unde mergem nu avem nevoie de nimic. După ce au închis vagonul, nu am mai putut ieși decât când ne-a dat voie să mergem la toaletă, iar atunci ne păzea cu pușca, să nu fugim. Îmi amintesc de vagonul acela că erau paie pe jos, ne era frig și ne era și frică. Eram cu mama și cu sora mea și ne era foame, că nu ne-a dat nimeni de mâncare după ce ne-au închis acolo. Nu știam ce vor face cu noi. În vagon, pe lângă mulți alții, erau și doi tineri căsătoriți, iar soția numai ce născuse, era cu copilașul în brațe.

Trenul a pornit și ne-a dus până la noua graniță, unde ne-a preluat armata română și ne-a dus cu alt tren până la Arad, unde ne-am întâlnit cu tata și cu frații mei.

Aici ce ați făcut?

Statul român a avut grijă de noi, refugiații. Ne era frig și ne-au dus într-o încăpere să ne încălzim și să mâncăm ceva. Iar soldații români ne-au spus: *„Să nu plângeți, că numai un minut dacă întârzia trenul nostru, ungurii se pregătiseră să arunce benzină peste vagoane și să vă dea foc!”*. Apoi ne-au trimis la evreii din Arad care aveau camere mai multe și am stat o vreme la ei în gazdă. Iar după un timp, statul ne-a dat niște bani împrumut, să putem să începem să ne câștigăm pâinea. Tata a folosit acești bani cumpărând un restaurant în zona Teatrului. Afacerea a mers și el a putut să restituie împrumutul către stat. Apoi, tata a vândut restaurantul și a cumpărat o brutărie. Eu am făcut școala primară la Arad.

Însă între timp au venit americanii să ne bombardeze, că eram aliați cu nemții. Îmi amintesc că au distrus zona gării, căci brutăria era în apropiere și noi locuiam în curte. În spatele casei a căzut o bombă și am văzut celălalt apartament din curte distrus. Noi nu am pățit nimic, dar nu a fost ușoară acea perioadă. Parcul de la Podgoria era atunci o pădure mult mai mare și prin copacii distruși se vedeau bucăți de oameni pe care îi prinsese bombardamentul.

Când s-a retrocedat Ardealul, nu v-ați întors acasă?

Unchiul meu a avut gândul acesta, să ne întoarcem cu toții la averea noastră. De fapt la pământ, căci din casă fusese luat tot. Dar părinții mei nu prea au vrut, însă unchiul i-a convins până la urmă. Și așa că ne-am întors la Cheț. Dar între timp au început să fie vânați de comu-

Oamenii lui Dumnezeu

ARHIM. IRINARH ROSETI,
Inima care a reînviat Taborul

Acest cuvios a fost unul din marii călugări ai monahismului românesc din secolul XIX. S-a născut în anul 1771 în orașul Focșani, din vestita familie de dregători moldoveni, Roseti. Părinții săi, Nicolae și Pelaghia, l-au crescut în frică de Dumnezeu și l-au dat să învețe carte românească și grecească, după obiceiul vremii. La vârsta de douăzeci de ani, părinții voiau să-l căsătorească; dar el, pe ascuns, s-a dus la Mănăstirea Neamț să se facă monah. Sf. Paisie trăia încă și i-a devenit duhovnic, învățându-l atât meșteșugul duhovnicesc, cât și pe cel al cărților. După trei ani de ascultare este călugărit și apoi rânduit ca ucenic la tipografia mănăstirii. Aici ajunge tipograf iscusit și lucrează la tipărirea *Vieților Sfinților*.

Dorind să sporească în nevoința călugărească și să urmeze părintelui său duhovnicesc, Sf. Iosif de la Văratec (după adormirea Sf. Paisie), a plecat din Mănăstirea Neamț și s-a făcut sihastru în pădurile din jurul Schitului Nechit. Aici petrece în liniște 12 ani, ajungând un mare lucrător al rugăciunii lui Iisus. În anul 1823 pleacă spre Sfântul Munte, dar este oprit la București de prietenul său, mitropolitul Grigorie Dascălul (și el ucenic al Sf. Paisie), ca să-i organizeze tipografia. După trei ani de ascultare la Mitropolia Ungrovlahiei, în anul 1826 pleacă la Muntele Athos, unde stă numai doi ani din cauza răscoalelor balcanice.

În anul 1829 se întoarce în Moldova și ajunge pustnic în Muntele Horaița. În anul următor este făcut preot și arhimandrit la Iași, de mitropolitul Veniamin Costachi. În anul 1831 întemeiază Mănăstirea Horaița și devine primul ei stareț, păstorind această mănăstire până în anul 1843 și formând un sobor de peste 70 de călugări. Apoi, lăsând stareț pe unul din ucenici, pleacă la Locurile Sfinte cu ierodiaconul Nectarie Banul și se stabilesc pe Muntele Tabor. Acolo petrec împreună 16 ani în desăvârșită sihăstrie și dorire de Dumnezeu, răbdând multe ispite de la oameni și de la diavoli. În anul 1859 începe construcția unei mari biserici de piatră pe Tabor, în cinstea Schimbării Domnului la Față, dar nu reușește s-o termine.

La 26 decembrie 1859, cuviosul arhimandrit, stareț și duhovnic Irinarh se mută la cele veșnice, și este înmormântat în biserica începută de el pe Tabor și terminată de ucenicul său. După câțiva ani, osemintele sale au fost strămutate în partea de miazăzi, alături de ctitoria sa.

Locuitorii din părțile Galileii îl prețuiau foarte mult pe Cuviosul Irinarh. Toți alergau la el pentru sfat și spovedanie. Încă îi dăduse Dumnezeu dar că, dacă făcea rugăciune pentru vreun bolnav, se făcea sănătos; iar cei ce nu nășteau copii veneau la sfinția sa cu credință și le citea rugăciuni, îi binecuvânta și le zicea: *„După credința voastră, să vă asculte Dumnezeu cererea!”* Și îndată se împlinea dorința lor.

Spunea ierodiaconul Nectarie, ucenicul său, că într-o zi, o femeie mahomedană din satul Daburia, de la marginea muntelui Tabor, a urcat cu copilul în brațe pe munte la cuviosul cerându-i să se roage pentru el că era bolnav de moarte.
- De ce vii la mine, i-a zis el, *preot creștin fiind eu? Du-te la popa vostru și la doctori.*
- Nu mă duc la nimeni altul. Eu am venit la Dumnezeu și la sfinția ta și cred că, de vei citi fiului meu, se va face sănătos.
Iar părintele, văzând credința ei, a binecuvântat și a sfințit apa, apoi a stropit copilul, i-a citit câteva rugăciuni, l-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci și a zis:
- Crede în Dumnezeu, femeie, și mergi cu pace, că fiul tău se face sănătos.
Într-adevăr, cum a ajuns acasă, copilul s-a făcut sănătos. De bucurie, femeia a spus minunea aceasta în tot satul.

Și auzind hogea din sat de vindecarea copilului, s-a mâniat și a zis bărbatului acelei femei: *„De ce lăsați femeile voastre de se duc la ghiaurul acela din munte să citească copiilor voștri?”*. Atunci, omul, mâniindu-se, a zis: *„Mâine dimineață mă duc să-l împușc.”* Deci, urcând pe Tabor, a intrat in chilia Cuviosului Irinarh, căutând să-l ucidă. Dar bătrânul se ruga în pădure. Atunci cu voia lui Dumnezeu a orbit arabul și, ieșind afară, nu găsea cărarea să coboare. Întâlnindu-l, părintele l-a întrebat: *„De unde ești, omule, și pe cine cauți?”*
- Iartă-mă, părinte, că ți-am greșit. Eu sunt bărbatul femeii căreia i-ai făcut copilul sănătos. Îți mulțumesc, omule al lui Dumnezeu. Dar m-au ocărât mai-marii satului și eu am venit să te ucid. Însă, Dumnezeu n-a voit să-ți fac ție rău celui ce mi-ai făcut bine și, m-a pedepsit, că, iată, am orbit și nu văd pe unde să merg.
Atunci cuviosul, milostivindu-se spre el, l-a luat de mână și i-a zis:
- Vino să-ți arăt eu cărarea că, de acum, cu darul lui Dumnezeu, vei vedea, că ți-ai cunoscut greșeala și te-ai pocăit. Dumnezeu să te ierte, mergi în pace.
Din clipa aceea arabul a văzut și a coborât sănătos la casa lui.

I.G.

Pr. Dumitru Stăniloae

Trepte către Cer

DELICATEȚEA SFINȚILOR

În persoana sfântului, prin disponibilitatea sa în relații, prin extrema sa atenție față de celălalt, prin promptitudinea cu care se dăruie lui Hristos, umanitatea este tămăduită și înnoită. Cum se manifestă în mod concret această umanitate înnoită? Sfântul lasă să se întrevadă față de fiecare ființă umană un comportament plin de delicatețe, de transparență, de puritate în gânduri și în sentimente.

Delicatețea sa se răsfrânge chiar și asupra animalelor și a lucrurilor, **pentru că, în tot și în toate, el vede un dar al iubirii lui Dumnezeu și pentru că nu vrea să rănească această iubire tratând aceste daruri cu nepăsare și cu indiferență.** El respectă pe fiecare om și fiecare lucru și, daca un om sau chiar un animal suferă, el le arată o compasiune profundă.

Sfântul Isaac Sirul spune despre compasiunea sfântului: *„Ce este un suflet, o inimă plină de compasiune? Este* ***o ardere a inimii pentru fiecare făptură****: pentru oameni, pentru păsări, pentru animale, pentru târâtoare, pentru diavoli. Gândul la ele ori vederea lor îi face pe sfinți să verse din ochi șiroaie de lacrimi. Iar compasiunea adâncă și intensă, care stăpânește inima sfinților, îi face incapabili să suporte vederea celei mai mici răni, oricât de neînsemnate, făcute vreunei făpturi. Pentru aceasta, ei se roagă în tot ceasul cu lacrimi, chiar și pentru animale, pentru dușmanii adevărului și pentru cei ce le fac rău."*

Această compasiune descoperă o inimă delicată, extrem de sensibilă, străină de orice asprime, indiferență și brutalitate. Ea ne arată că **înăsprirea este roada păcatului și a patimilor**. În comportamentul sfântului, până și în gândurile lui, nu se întâlnește nici vulgaritate, nici josnicie, nici meschinărie. Nici urmă de afectare, nici lipsă de sinceritate. În el, culminează gingășia, sensibilitatea, transparența și ele se asociază curăției, atenției generoase față de oameni, disponibilității prin care el participă cu toată ființa sa la problemele și la necazurile lor.

Există într-adevăr o distincție și o noblețe plină de afecțiune în aceste forme superioare ale gingășiei care lasă în urmă distincția și noblețea obișnuite, distante și formale. Această gingășie nu evită contactele cu oamenii cei mai umili și nu se sperie de situațiile în care alții ar crede că se înjosesc. Modelul acestei gingășii este kenoza lui Hristos, pogorârea Lui. El n-a vrut să rămână departe de păcătoși, nici de femeile pe care le ocolesc cei ce țin la reputația lor. Kenoza lui Hristos este o gingășie spirituală. El Își arată, prin aceasta, voința de a nu-i apăsa pe cei umili, de a nu-i stânjeni. Prin kenoză, El a vrut să deschidă drum spre inima lor. **Prin gingășie, voia să îi facă să renunțe la brutalitate** în loc ca ei să persiste într-o duritate în care disprețul celui inferior corespunde celui al superiorului.

Grație unei conștiințe a cărei sensibilitate a fost hrănită și desăvârșită prin această sensibilitate a lui Dumnezeu făcut Om pentru oameni, la care ei participă, **sfinții sesizează stările de spirit cele mai discrete ale celorlalți** și evită tot ce ar putea să-i contrarieze, fără a omite totuși să-i ajute să triumfe asupra slăbiciunilor lor și să-și învingă dificultățile. De aceea, un sfânt este căutat ca un confident al secretelor celor mai intime. Căci el este capabil să citească la ceilalți o nevoie abia schițată, tot lucrul bun pe care ei îl pot dori. El se grăbește atunci să împlinească această cerere și se dăruie în întregime. Dar el citește la ceilalți și necurățiile lor, chiar și pe cele pe care ei le ascund mai abil. Compasiunea sa devine atunci curățitoare prin forța delicată a propriei sale curății și prin suferința pe care i-o provoacă intențiile rele ale celorlalți sau dorințele lor perverse. Și această suferință rămâne în el.

Din persoana sfântului, se revarsă mereu un duh de generozitate, de autojertfire, de atenție, de participare, fără nicio grijă față de sine, o căldură care îi încălzește pe ceilalți și care le dă sentimentul că au dobândit putere și îi face să simtă bucuria de a nu fi singuri. Sfântul este mielul nevinovat, totdeauna gata să se jertfească, să ia asupra sa durerile celorlalți, dar și un zid neclintit pe care toți se pot sprijini. Participând astfel la destinul celorlalți, el face uneori dovada unei mari discreții, alteori, dimpotrivă: el se manifestă cu efuziune. Inutil să mai amintim dezinteresul său desăvârșit în relațiile cu ceilalți.

Prin smerenia sa, sfântul trece aproape neobservat, dar el se face **totdeauna prezent când e nevoie de sprijin**, de mângâiere, de încurajare. El rămâne alături de cel pe care toți l-au părăsit. Pentru el, nicio greutate nu este de netrecut, nicio piedică de neînvins, când e vorba de a scoate pe cineva dintr-o situație disperată. El vădește atunci o putere și o dibăcie uimitoare, îngemănate cu un calm și o încredere de nezdruncinat, pentru că el crede cu tărie în ajutorul lui Dumnezeu cerut printr-o rugăciune stăruitoare.

În gingășia, în blândețea, în smerenia lui, percepem o putere pe care nicio altă putere pământească nu o poate încovoia pentru a o face să cadă din curăția ei, din iubirea sa pentru Dumnezeu și pentru oameni, din voința sa de a se dărui lui Dumnezeu cu totul și de a sluji oamenilor, pentru a-i ajuta să se mântuiască.

Cuvinte din Limonariu

„La o mănăstire din pustia Iudeii era obiceiul ca în Sfânta și Marea Joi să vină aici săracii și orfanii acestui ținut și să primească câte o jumătate de baniță de grâu, cinci prescuri, cam o jumătate de litru de vin și un sfert de litru de miere. Într-un an a fost o lipsă mare de grâu. Când a venit Postul Mare, câțiva părinți au zis starețului nostru:

- Anul acesta, avvo, să nu mai dăm săracilor, după cum este obiceiul, ca să nu lipsim mănăstirea, căci nu se găsește grâu.

Starețul a început să spună fraților:

- Să nu întrerupem, fiilor, pomana rânduită de părintele nostru Teodosie cel Mare. Vedeți, este o poruncă a bătrânului și nu ne va fi de folos dacă o călcăm.

Frații însă stăruiau și-l sileau pe stareț, zicând-i:

- Grâul n-are să ne ajungă nici pentru hrana noastră, dar să mai dăm și altora.

Starețul s-a întristat și a spus:

-Duceți-vă, faceți ce vreți!

Așa că au hotărât să nu mai facă pomană ca de obicei, în Sfânta și Marea Joi și în Sfânta și Marea Vineri.

Însă când fratele care avea grijă de hambar s-a dus să deschidă hambarul, a văzut că tot grâul era încolțit, așa că au fost siliți să arunce tot grâul în mare. Atunci avva a început să spună fraților:

- Așa pățește cel care calcă rânduielile părintelui nostru; culege roadele neascultării. Trebuia să dăm cinci sute de banițe de grâu; prin ele puteam cinsti prin ascultare și pe părintele nostru, Teodosie, și puteam mângâia și pe săraci. Iată, acum am pierdut aproape cinci mii de banițe de grâu. Ce am folosit noi, fiilor? Dimpotrivă, am făcut două lucruri rele: unul, că am călcat porunca părintelui nostru; al doilea, că nu ne-am pus nădejdea în Dumnezeu, ci în hambar. Să învățăm din asta, fraților, că Dumnezeu este Cel care conduce toată omenirea și că Sf. Teodosie se îngrijește nevăzut de noi, copiii lui."